

jaargang 15
nummer 8, september 2012

**Wie?
Wat?
Waar?**

SP afdeling Arnhem

Dovenetellaan 55,
6841 EB Arnhem

E-mailadressen

fractie.sp@arnhem.nl (Fractie)
arnhem@sp.nl (Bestuur)

Bestuur SP Arnhem

06-43295486

Fractie SP Arnhem

voorzitter: Cris Lenting
c.lenting@arnhem.nl
arnhem.sp.nl/weblog/

Wethouders

Gerrie Elfrink
gerrie.elfrink@arnhem.nl

Luuk van Geffen
luuk.van.geffen@arnhem.nl

Hulpdienst

Telefonisch bereikbaar op
woensdag van 19.00 tot 21.00
op 06-28 94 72 63

Website SP Arnhem

www.arnhem.sp.nl
webmasterarnhem@sp.nl

Giro

2051726 t.n.v. SP
afdeling Arnhem

Tribunes

Arnhem@sp.nl

Kopij inzenden

voor 20 september aan
floorscholten@gmail.com

**STEM OP
WOENSDAG**

12 SEPTEMBER

**OP
EEN PARTIJ
WAAR JE DE VOLGENDE DAG
OOK ECHT WAT AAN HEBT!**

STEM SP!

De Arnhemse SP-campagne draait op volle toeren. Eind juli werden de Arnhemmers getraakteerd op heerlijke socialistische tomatensoep en eind augustus op smakelijk tomatenijs.

In park Sonsbeek, bij het Centraal Station, op Land van de Markt in hartje Arnhem, bij Hogeschool Arnhem en Nijmegen en in diverse wijken werd een persoonlijke brief van Emile Roemer uitgedeeld.

Niet iedereen houdt van de SP. Maar als mensen te kennen geven dat ze voor de partij van Emile gaan, dan is het vaak op een hartverwarmende manier.

Duimen gaan omhoog, en de vrijwilligers worden hartgrondig succes gewenst. Daar doe je het voor, als vrijwilliger!

Alvast hartelijk dank, Arnhemse SP-stemmers!

Er wordt er druk gefolderd, posters geplakt en de Arnhemse SP'ers gaan de straat op om mensen warm te maken voor Emile en zijn club enthousiaste politieke talenten. Het moet socialer, en het kan socialer. Daar geloven SP'ers heilig in. En daar gelooft de rest van Nederland langzamerhand ook in, gezien de optimistische peilingen.

Hup, op naar 12 september!

**WOENSDAG 12 SEPTEMBER
18.15 UUR**

**VERKIEZINGSAVOND EN BBQ
VOOR ARNHEMSE
SP-LEDEN**

**VAN HARTE WELKOM
MAAR: MELD JE WEL EVEN AAN!
VIA ARNHEM@SP.NL**

OPINIE: DE GGZ IS DE ECHT PATIËNT DOOR ANNEMARIE VAN HARTEN

De afgelopen tijd berichtten diverse media over een petitie tegen agressie naar medewerkers in de GGZ (psychiatrische instellingen). De verpleegkundigen eisen een halvering van het aantal gevallen agressie in de komende vijf jaar en een van de oplossingen die zij aandragen overplaatsen van cliënten naar andere afdelingen. Cliënten reageerden fel. Wat hen stoorde was de eenzijdige nadruk op het personeelsperspectief en de soms stigmatiserende uitlatingen richting cliënten.

Als psycholoog, bondgenoot van cliënten, patiënten en hulpverleners en actief SP-er merkte ik dat deze zaak me enorm raakte. In eerste instantie werd ik boos en verdrietig van de gekozen tekst van de petitie door de verpleegkundigen. "Stop de Agressie" vond ik een ongelukkig gekozen titel omdat het lijkt alsof de psychiatrische patiënt gevaarlijk is. Maar toen ik de inhoud van de petitie las begreep ik dat verpleegkundigen meer zeggenschap willen en dat begrijp ik maar al te goed!

Verpleegkundigen hebben binnen de psychiatrie te weinig zeggenschap, daarbij kunnen zij de cliënt de hand geven, want ook die heeft ook nauwelijks zeggenschap.

Naar mijn overtuiging heerst binnen de psychiatrie teveel een "beheersmodel". Als de cliënt zich rustig en gehoorzaam gedraagt wordt er positief over hem gerapporteerd. Agressie is vaak een reactie op de afwezig-

heid van persoonlijke aandacht van verpleegkundigen en overige behandelaars, zoals psychologen en psychiaters.

Als ik mijn cliënten in een GGZ-instelling bezoek, dan zie ik dat verpleegkundigen op hun kantoor zitten. De cliënten hangen wat rond. Als ze aankloppen voor een persoonlijk gesprek moeten ze altijd "even wachten". De meeste instellingen hebben een prachtig restaurant voor het personeel met een buitenterras. De patiënten lopen daar langs naar hun afdeling. Ze mogen beslist niet in het restaurant naar binnen. Op hun eigen afdeling wordt een etenskar neergezet met behoorlijk onsmakelijke maaltijden. Ze hebben een klein zitje buiten en geen prettige plek om bezoek te ontvangen.

De contactmomenten met verpleegkundigen blijven meestal beperkt tot tweemaal daags een verplicht koffiekwartiertje. Patiënten zijn verplicht daarbij aanwezig te zijn, evenals een verpleegkundige. Een verplicht nummer. Er wordt niets besproken.

Het is niet gek dat hulpverleners een burn-out krijgen en dat patiënten agressief worden. Het systeem is ziek: gebaseerd op hiërarchie, beheersing en bureaucratie. Eigenlijk heeft niemand er meer zeggenschap over met als gevolg dat er niemand meer aan te wijzen is die daarvoor verantwoordelijk is. De psychiatrie is een te groot instituut geworden. Petities en tegenpetities kunnen we steunen. Een heel systeem veranderen is een hele lange weg. Tot die tijd kunnen we

pleisters plakken op pijnlijke plekken. Op de lange weg die er nog te gaan is, is het goed om petities (noodkreten) te ondertekenen. Ik ben zelf buiten het systeem gaan werken omdat ik het van binnenuit niet kon veranderen. Als er een boze patiënt bij mij in de tuin staat om met een bloempot mijn hersens in te slaan, wat echt is gebeurd, dan sla ik haar uit zelfverdediging tegen de grond. Daarna ga ik naar de politie om dit te vertellen en om de kleren mee te nemen die ze heeft uitgetrokken om naakt in mijn groene klike te gaan zitten. Ze zit dan inmiddels even in de cel. Voor het geval ik te ver ben gegaan met mijn klap meld ik mezelf.

Inmiddels is het contact (zonder ingewikkelde protocollen) hersteld en zeer goed werkbaar, al weer langer dan een jaar. Als dit binnen een GGZ -instelling was gebeurd was de kans een stuk kleiner geweest dat we ooit weer zouden samenwerken.

Wat wil ik hier mee zeggen? Deze cliënt en ik hadden in deze situatie volledige zeggenschap over onszelf, binnen de grenzen van de wet. Wij beiden hebben geleerd dat we zelf verantwoordelijkheid kunnen hebben over onze daden, zelfs als we ziek zijn of ons bedreigd voelen.

Het moet allemaal simpeler en menselijker binnen de psychiatrie. En het gekke is: het kan!

Annemarie van Harten is commissielid zorg en welzijn voor de Arnhemse SP-fractie

SP OPEN AIR 2012 IN ARNHEM

Het kwik kwam zondag 19 augustus boven de dertig graden. Maar tijdens SP Open Air 2012 werd de warmte vanzelf hartverwarmend.

Ruim 2500 SP-leden uit het hele land waren samengestroomd in het Openluchtmuseum in Arnhem. Daar verrichtten ze samen met Emile Roemer de officiële aftrap van de verkiezingscampagne, met als motto: **NU SP!**

Onder grote belangstelling van de landelijke pers hield Emile Roemer een peptalk over een socialer en rechtvaardiger Nederland. Zijn woorden waren niet alleen gericht aan de vele SP'ers. Emile stak ook alle andere landgenoten een hart onder de riem.

Na twee jaar rampzalig fröbelen door de neoliberale club van Mark Rutte is er op 12 september een kans dat het écht anders wordt. Het kan echt.

Behalve toespraken was er volop ruimte voor vrolijkheid, muziek en ontspanning. En er was het enige echte SP-tomatenijs. Bovendien konden de deelnemers aan SP Open Air 2012 het Openluchtmuseum bezoeken.

Al snel kleurden de antieke boerderijtjes, de beroemde Zaanse Buurt en de oer-Hollandse molens tomatenrood. Na afloop kreeg elke bezoeker een potje originele SP-tomatenjam.

Het is nu bijna 12 september! **NU SP!**

28/9: SP-FILMAVOND

*Titel: Birma VJ: berichten uit een gesloten land
Regie: Anders Østergaard
19.15 uur, partijhuis*

In 2007 gaat de Deense filmmaker Østergaard naar Birma om het werk van de Democratic Voice of Birma te filmen. Deze organisatie is in 1992 opgericht om een alternatief te bieden voor de berichtgeving in Birma, die volledig in handen is van de totalitaire machthebbers.

In Birma maakt DVB gebruik van een netwerk van undercover journalisten dat het nieuws met draagbare verborgen microfoons en camera's registreert. Het verboden materiaal wordt vervolgens naar Thailand gesmokkeld, gemonteerd en naar Noorwegen gezonden, vanwaar het via de satelliet miljoenen luisteraars en kijkers in Birma bereikt. Tijdens het maken van zijn documentaire belandt Østergaard in Thailand middenin de berichtgeving over de opstand van Birmese monniken tegen het militaire regime. De documentaire is grotendeels opgebouwd uit materiaal dat tijdens deze opstand in het geheim is gefilmd door de DVB, vaak met gevaar voor eigen leven.